

at man ikke har set noget Andragende fra Skibsfartens Side om Forandring i de tidligere Forhold, siger jeg, at det vilde være et løjerligt Marineministerium, der vilde sidde og vente paa et saadant Andragende uden at kunne se, hvad der i det hele maatte være Skibsfartens Krav. Enhver Marineminister kan sige sig selv, at saaledes som Skibsfarten nu har udviklet sig, med Dampskibsfart i Stedet for Sejlskibsfart, gælder det først og fremmest for Skibsføreren om saa hurtigt og bekvemt som muligt at komme til Bestemmelsesstedet uden at skulle forsinkes ved at optage Lodser forskellige Steder og ved at forandre Kurs. Derfor har man ment, at der fra Schultz' Grund kunde lodsers gennem Store Bælt ad Østerrenden i Stedet for som tidligere ad Vesterrenden. Men det er dette, der har voldt alle de Vanskeligheder, som den ærede Ordfører nu har meddelt adskillige Eksempler paa. Jeg tror, at det ærede Medlem fra Helsingør (Christian Rasmussen) har Ret i, at det er uproduktivt at opfriske her i Tinget alle disse Vanskeligheder, og jeg vilde heller ikke være kommen ind paa dette Spørgsmaal, dersom ikke den ærede Ordfører havde givet Anledning dertil. Nu mener jeg, at man skal glæde sig over, at der i Udvalget er opnaaet et enstemmigt Resultat, som sikkert vil bidrage til at skabe Fred og Tilfredshed mellem de Lodserier, der nu i en hel Række Aar have ført bitre Stridigheder med hverandre.

Hvad angaar den Bemyndigelse, der gives Marineministeren med Hensyn til Bugsering og de dermed i Forbindelse staaende Regler, maa jeg sige, at jeg selvfølgelig skal gøre mit til, at Marineministeriet saa liberalt og upartisk som muligt gennemfører denne Bemyndigelse. Det kan være vanskeligt at træffe Bestemmelser, som tilfredsstille baade Skibsfarten og Lodserne, men jeg haaber, at den Myndighed, der gives Marineministeren til forsøgsvis at fritage for Bugseringspligt i visse Tilfælde, navnlig for den mindre Skibsfart, skal vise sig at være en gavnlig Foranstaltning.

Med Hensyn til andre Spørgsmaal, som Udvalget har taget under Overvejelse, skal jeg udtale, at jeg ikke kan gaa med til at arbejde paa at statsansætte Lodserne. Lodsvesænet er en privat Institution, det er private Mennesker, der have et Privilegium, hvis Udførelse kontrolleres af Staten. Saaledes tror jeg ogsaa, at Forholdet helst maa være i Fremtiden.

Ogsaa den Tanke at lægge Lodsvesæ-

senet ind under Ministeriet for Handel og Søfart maa jeg fraraade. Lodsvesænet hører rettelig hjemme mellem de forskellige civile Institutioner, der ere henlagte under Marineministeriet, og staar i ret nøje Forbindelse med dette Ministerium paa visse Omraader, navnlig for saa vidt angaar Vagervæsenet, Fyrvæsenet, Opmaalingsvæsenet og Søkartarkivet. Det vilde derfor være ret uheldigt, om man overførte Lodsvesænet til et andet Ministerium, hvad enten det nu blev Handelsministeriet eller et andet. Man har ment, at det under en Krig med fremmede Magter kunde have sin Fare, at Lodsvesænet sorterer under et militært Ministerium. Denne Frygt deler jeg ikke, tværtimod, og jeg har Erfaring for, at en saadan Frygt er ugrundet. I 1904 blev der bestilt Lodser fra Danmark til at lodse de russiske Krigsskibe, da de vare paa Vejen til Japan, gennem vore Farvande. Men denne Henvendelse skete ikke til Marineministeriet — selvfølgelig —, den skete gennem Diplomatiets til Udenrigsministeriet, og da Udenrigsministeriet havde forhandlet Sagen med den russiske Diplomat, som havde til Op-gave at formaa danske Lodser til at lodse de russiske Skibe gennem vore Farvande, henvendte han sig til Marineministeriet, og derved kom Sagen i Bevægelse. Saadan vil det ogsaa ske i Fremtiden. Selv om Lodsvesænet kom ind under Ministeriet for Handel og Søfart, vilde ogsaa fremtidig selvfølgelig en Forhandling om Benyttelsen af vore Lodser i Krigstilfælde for at lodse fremmede Magters Skibe gennem vore Farvande gaa den diplomatiske Vej til Udenrigsministeriet og derfra til Ministeriet for Handel og Søfart, der vilde ingen Forandring ske i dette Forhold. Dertil kommer, at Lodsvesænet kan meget billigere administreres under Marineministeriet end under Ministeriet for Handel og Søfart, og jeg paastaar, uden at ville sige noget i nogen Maade saarende for Ministeriet for Handel og Søfart, at Marineministeriet som saadant har nu gennem en Række af Aar tilvejebragt en saadan Erfaring og Indsigt paa dette Omraade, at det vilde være adskillige Aar, inden man i et andet Ministerium fik den Indsigt i dette Forhold, som nu er erhvervet i Marineministeriet. I alt Fald vilde det føre til Nyansættelser af Embedsmænd i Ministeriet for Handel og Søfart, og det vilde langt fra blive billigere at have en saadan Ordning end den, der nu eksisterer.

Saa er der endelig Spørgsmaalet om Pensionsforholdene, og der interesserer det